

Børsen magasin

PLEASURE

volume03 | people | living | style |

Friheden frister

Det sker ude på bølgerne eller i fitnesscentret.

Vi drømmer om mere energi i livet – gerne med

hjælp fra vores personlige trænere. Mød tre af

de bedste, og få deres tip

+ Få pletfri hud + Safari for alle sanser + Den åbenhjertige hofjægermester + Californiens friske køkken + Shopping +

Magasintillæg til dagbladet Børsen torsdag den 14. maj 2009

Kø ved kajakkerne

Kajakroning er blevet eksklusivt. Ikke på grund af prisen, men fordi klubberne simpelthen ikke har plads til flere medlemmer. Danskerne er vilde med naturoplevelsen og den fleksible motionsform. Pleasure tog en tur med OL-sølvvinderen Kim Wraae Knudsen Af Lasse Højsgaard Foto Thomas Nielsen

Timer med uanstrengt og let meditativ motion.«
Sådan beskrev forfatteren Ib Michael for nyligt den tid, han bruger i sin håndbyggede Daydreamer-kajak. Det lyder jo besnærende, og Ib Michael er da også langt fra den eneste, som er begyndt at udleve sin indre storfanger på havet, i havne og i søer. Faktisk er kajakroning blevet så populært, at mange klubber må afvise at tage nye medlemmer. Klubber i København og Århus bliver kimet ned af vand- og natur-sultne byboere, men ofte står de med samme problem – for mange interesserede, for lidt kapacitet, og tendensen er den samme i alle større danske byer.

I løbet af de sidste otte år er medlemstallet i klubber under Dansk Kano og Kajak Forbund steget med en tredjedel til lige under 20.000 – et tal der altså kunne have været endnu større, hvis ikke klubberne havde manglet bådplads og instruktører, og mange gange større, hvis man medregner de mange, der på egen hånd har investeret i en kajak.

Interessen kan også mærkes hos kajakforhandlere og -importører, der melder om godt gang i butikken. En af de største, Kano- og Kajakbutikken i Hellerup, oplevede det store ryk for tre-fire år siden. Siden har salget ligget stabilt, men det ►

Kajakroning i Københavns Havn er ikke bare for amatører. Selv OL-sølvvinderen Kim Wraae Knudsen (th.) tager af og til gerne en tur ud fra klubhuset ved Islands Brygge.

En kajak er ikke bare en kajak. De laves fra fire kilo og opefter, men ved konkurrencer er mindstekravet 12 kilo. Kapkajakken kræver dog megen øvelse, hvis man skal forblive i båden. ➔

skal ses på trods af et stærkt stigende antal »garage-sælgere,« som Per Olsen fra butikken formulerer det.

Det nye »kuld« af kajakroere er typisk mellem 40 og 50 år, hvilket jo ikke er den værste målgruppe set fra et forretningsmæssigt synspunkt. Det bekræfter Anne Buch-Hansen fra kajakbutikken Dansprint.

»Det er især mænd omkring halvtreds, der skal ud på vandet og realisere sig selv, og som skal have hele udstyret. Det er bestemt gode kunder,« fortæller hun.

En trendy tidslomme

I København er begge sider af havneløbet ved at blive tilplastret med moderne og for tiden lidt for dyre lejligheder. Men fortsætter man ned af Islands Brygge, forbi murbrokkerne fra de sidste nedrevne siloer, havner man i lidt af en tidslomme.

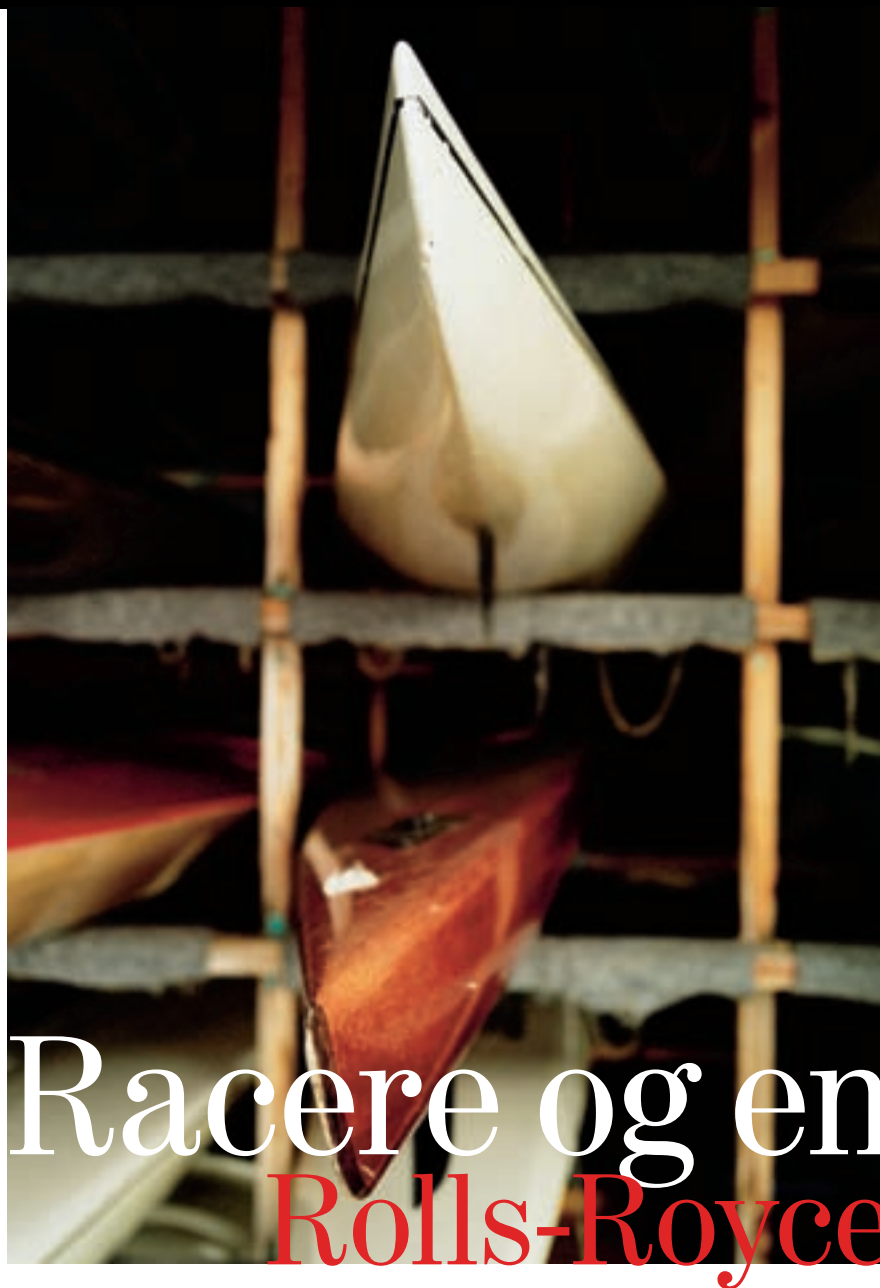
Her har en lille klynge roklubber hjemsted i nogle barakker med fronten ud mod havnen. I en lille græsgård, der omkranses af klubhuset til Amager Ro- og Kajakklub, sidder OL-sølvvinderen i toerkajak Kim Wraae Knudsen på en bænk og nyder aftensolen. Selvom han som landsholdsroer er tilknyttet elitecenteret ved Bagsværd Sø, foretrækker han Københavns Havn og miljøet i klubben.

»Deroppe er det bare træning. Men her sætter man sig ind i klubhuset og sludrer, og hver onsdag har vi grillaften, hvor koner og børn kommer med,« fortæller Kim Wraae Knudsen og afbrydes meget apropos af sin kæreste Anne og søn Luka, der er trillet ned forbi klubben for at hilse på farmand.

Kim Wraae Knudsen er en af klubbens sidste eliteroere. Engang havde klubben et helt hold af topambitiøse kajakroere, der blandt andet talte den siden så kontroversielle finansmand Steen Bryde. I dag er det motionisterne og det, Kim Wraae Knudsen kalder sub-eliten, der præger klublivet.

Klubbens sportschef Bjarke La Cour kommer til og snakker om gamle dage. Dengang – i 1975 – tog man den obligatoriske svømmeprøve ved at hoppe i havneløbet og svømme 500 meter mod nord og tilbage igen. På vejen passerede man Dansk Sojakagefabrik, hvor vandet ofte var fyldt med affald i form af små hvide fedtkugler, så hud og hår var godt klæbet til, når man kom tilbage.

Kim Wraae Knudsen begyndte i klubben i 1989, hvor industrihavnen stadig var i vigør. For kajakroerne betød det blandt andet, at man ikke sejlede nordover, når kornskibene ►

Racere og en Rolls-Royce

Kajakkerne kan i grove træk deles op i tre typer: havkajakker, turkajakker og kapkajakker. Det er især blandt havkajakker, der er sket en stor stigning i salget. I forhold til de andre typer er den flad, mere sødygtig og nemmere at holde balancen i. Til gengæld er den langsommere.

Turkajakken er længere, smallere og hurtigere. Den er mindre robust, men et mere oplagt valg, hvis man også vil bruge kajakturen som motionstræning.

Endelig er der kapkajakkerne – havnens racere. En ekstrem let, smal og hurtig båd, men også ekstrem svær at sejle.

I Amager Ro og Kajakklubs bådehuse er der et bredt udsnit af tur- og kapkajakker, som medlemmerne kan låne alt efter dygtighed og anciennitet.

Kajakroeren og OL-sølvvinderen Kim Wraae Knudsen tager behændigt en kapkajak og bærer den ned til vandet. Det ser imponerende ud, når han jonglerer med den fem meter lange båd, men med ren kulfiberstøbning er vægten ikke et gram over de 12 kg, som mindstekravet er ved konkurrencer. Faktisk laves der kajakker på helt ned til fire kilo.

Han lægger kajakken i vandet og prikker til den med en finger, hvilket får den til at gygne voldsomt fra side til side. Formålet er at illustrere, hvor ustabil en kapkajak er.

»Hvis man vil prøve kræfter med en kapkajak,

skal man have roet i flere år, og man skal være klar til at tage nogle vandture. Man skal ikke træde meget forkert, så ligger man i vandet,« siger Kim Wraae Knudsen.

Til gengæld er roglæden ikke til at stikke.

»Man kan sammenligne det med cykling. Man kan få glimrende træning af at køre en lang tur på sin gamle Raleigh fire gange om ugen. Men det er bare lidt sjovere på en racercykel,« siger han.

Prismæssigt er der ikke den store forskel på kajaktyperne. Priserne ligger typisk mellem 10.000 og 20.000 kr. med topmodeller, der sniger sig op i nærheden af 30.000 kr.

Bådehuset rummer dog også et eksemplar af det, man må kalde kajakken svar på Rolls-Royce. Struer Kajak producerer en trækajak af tynde lag mahogni, der sammen giver en konstruktion, der hamler op med kulfiberen, og som tillige har et smukt, klassisk udseende. En toer-kapkajak fra Struer fås for lige under 60.000 kr.

Men ligesom den rigtige Rolls-Royce står de praktiske egenskaber ikke helt mål med pris og prestige.

»Struer har længe været førende på kajakområdet. Men nu er det, ligesom om de hænger lidt fast i deres trækajakker, mens konkurrenter som Nelo og Vajda er kommet foran med deres kulfiberbåde,« vurderer Kim Wraae Knudsen.

i Særligt i Danmarks større byer er kajaksejlsads blevet populært, og flere steder som her i Københavns Havn er det næsten umuligt at blive medlem af en af de lokale kajakklubber, der har ventelister.

blev losset ved siloerne – luften var simpelthen fuld af korn og støv, som trængte ind overalt.

I dag ligger havnen næsten som en vandpark i midten af et eftertragtet boligområde. Trafik er der stadig masser af, men de store skibe er afløst af havnerundfarter, private sejlere samt kajaker og robåde.

Kim Wraae Knudsen har to ruter. Den ene går sydover til motorvejsbroen og tilbage igen. Det giver en tur på 12 kilometer – en lille times roning for en OL-medaljør.

»Men turen er lidt kedelig, for der er ingen mennesker. Jeg kan godt lide, når der er liv, så det er mere hyggeligt at ro op i Holmens Kanal eller Christianshavns Kanal,« siger han.

Flere års venteliste

Trods de ikke særligt prangende fysiske forhold i Amager Ro og Kajakklub er klubbens 300 medlemmer et eksklusivt selskab. Ventelisten for at blive medlem er alenlang. Hvert år må man afvise 200-300 interesserede.

Men efterspørgslen har også fået nye klubber til spire frem. I Århus har man netop åbnet en ny kajakklub, og Københavns Kajakklub, der ligger på Holmen, har kun et år på bagen. Her er dørene stadig åbne, og tilstrømningen er stor. Klubben og dens formand Jan Munkholm får dagligt henvendelser om nye

medlemskaber. Han forklarer kajakroningens popularitet med den store fleksibilitet, der ligger i sporten.

»Man kan dyrke det mange steder – det kræver bare noget vand. Man kan dyrke det hele året. Man kan dyrke det alene, når man selv har lyst, men man kan også tage ud med venner eller klubben. Vi har en del par, der gerne ville dyrke en sport, man kan være to om,« fortæller Jan Munkholm.

Klubben har en fantastisk beliggenhed i et af de gamle kanonbådsskure lige ud til de store vandarealer omkring Holmen. Indtil midten af 1990'erne var det lukket område, og her ligger også en forklaring på kajakroningens opblomstring: Havnens forvandling til rekreativ legeplads.

»Det har haft en kæmpe betydning for interessen, det kan ikke siges tydeligt nok. Og her må vi rose kommunen for at have gjort et godt stykke arbejde, selvom vi stadig savner nogle faciliteter i form af flere toiletter og bådebroer i havnen,« siger Jan Munkholm.

Han forventer dog, at forholdene vil blive yderligere forbedret som en del af kommunens løbende havneudviklingsprojekt Blå Plan, og at vi endnu ikke har set toppen af »kajak-kurven.« ■

i Det er specielt følelsen af total frihed ude på vandet, der lokker de mange ivrige motionister ud i kajakerne, lyder vurderingen fra de roere, Pleasure mødte ved Islands Brygge i København.

